

ХРИСТО ЯСЕНОВ ПОСВЕЩЕНИЯ

Част 6 от „Рицарски замък“

chitanka.info

*И утрото ще дойде, Суламит,
със пурпурна усмивка на устата —
и утрото ще лъхне ведрина
в задрямалия губер на полята.
И в люлката на пролетния ден —
под погледа на ведрите простори —
с молитвата на пътник уморен
сърцето ми за теб ще заговори.*

*И в сянката на вечерния час,
когато притъмнеят планините
и слънцето, без ропот и без глас,
потъне надалеко зад горите —
с мъчителната жажда на дете
и с болката, от горести пропита,
сърцето ми за тебе, Суламит,
сърцето ми за тебе ще попита.*

*Над езерото месецът поглежда
и образа му в езерото бди.
Крайбрежна лодка бавно се навежда
и лебед плува в лунните води*

*Нощта е пълна с краски и звезди
и нейното величие говори...
Склони глава на моите гърди
и нека сън очите ти притвори:*

*ще видиш ти далечни кръгозори,
където вечна пролет зеленей;
море ще видиш, слънце и простори*

и вятър, който кораби люлей.

*И ний ще гаснем в сънния навей
на тая ноц безбрежна и велика,
а утрото по нас ще разпилей
на цъфнал крин и бяла перуника.*

3

*Очите ми са пълни с топъл здрач,
що вее през прозореца отворен.
И неведнъж — измъчен и изморен
от горести, нерадости и плач —
аз търсил съм те — в буря и беда —
под грейналите лампи на града.*

*И там, посред язвителния хор
на карнавала с призрачните маски,
приспивал съм се в твойте нежни ласки
и в пламъка на твоя женствен взор
и любил съм те жадно-заласкан,
унесен, зачарован и пиян.*

*И винаги с препълнено сърце,
пленителна, смирена и покорна,
ти плакала си — влюбена и морна —
във моите ласкающи ръце
и слушала си, като в детски сън,
на моя празник празничния звън.*

*И днес, когато воят тъмнини
и бледен сняг по улиците пада,
сърцето ми по теб неволно страда
и твоят светъл спомен ми звъни —
и сам, загледан в бялата луна,
аз шепна, като мъничко дете:
— Бъди благословена, о жена!*

Помня още онзи миг свещен:
 ти бе тъй възторжена и млада!
 Гаснеше печално озарен
 морний ден и вееше прохлада.
 Ти заспа. Аз чаках за пленен...
 Всеки трепет дишаше отрада.
 И припадна звездна нощ над мен.

Тая нощ бе нощ на листопада.
 Тая нощ невидим бог разкри
 царството на спомените стари.
 Смърт целуна китните гори
 и тревите смъртен скреж попари.
 Ти очи отвори в полусън
 и видя — какво видя тогава? —
 Тъмни нощи — и черковен звън —
 и венците на умряла слава...

— — — — —

После дълга, дълга тишина...
 И сърце сърцето не дочака.
 Плач прониза сънната страна —
 сякаш някой в мен и в теб изплака,
 И потърси всеки сам път —
 път неверен на неверна мъка.
 А над нас възхождаше денят —
 първий ден от нашата разлъка.

И мирно отпочинал след дневната умора —
 отшелник безприютен под твоите крила,
 аз искам да ти шепна, аз искам да разтворя
 безименната книга на земните тегла.

*Ти тихичко ме слушай приведена над мене:
аз всичко ще ти кажа, аз всичко ще ти дам —
тъй може би ще стихне нестихнало съмнение,
тъй може би аз няма да сецям, че съм сам.*

6

*Спомням си първата вечер,
спомням си първия ден:
аз бях вълшебник за тебе,
ти беше радост за мен.
Спусна се вечер неясна,
ширна се тъмно море —
твоята обич угасна,
моята радост умре.*

*Нейде в безлунната доба
някой заплака без глас,
някой неволно прочете
кобна молитва над нас.
Ний разделихме се мълком,
пълни с болезнена жал.
Първата пролетна вечер —
моята първа печал.*

7

*Лятна вечер кротко ще разгърне
кадифени, лебедни крила
и кат стара майка ще прегърне
глъхнали градини и поля.*

*И тогава — тъжно примирена,
и тогава — нежна като блян,
припомни си, сестро уморена,
припомни си мълком зарад мен!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.